

J. P. Nielsen: Paa mit Partis Vegne skal jeg tillade mig at anbefale det stillede Ændringsforslag, der gaar ud paa at bevare de kommunale Sparekasser i Sønderjylland. Det forudsættes jo, at Loven skal revideres i 1925, og vi mener da, at ved denne Revision kan Spørgsmaalet tages endeligt op, og der kan da eventuelt ske en Ændring i den bestaaende Sparekasselov, saaledes at kommunale Sparekasser bliver lovlige over hele Landet. Med disse Ord skal jeg anbefale det af mit Parti stillede Ændringsforslag.

Hermed sluttede Forhandlingen.

§§ 1—4 (se Tillæg C. Sp. 2167)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag til § 5 af et *Mindretal* (Brochmann, Knud Hansen, Hans Nielsen, J. P. Nielsen og Sundbo)
forkastedes med 62 Stemmer mod 27.

§§ 5—8
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Afhændelse af Domænegårdene i de sønderjydske Landsdele.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 8550).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Landbrugsministeren*:

Til § 3.

1) Paragraffens næstsidste og sidste Punktum sættes som 2det Stykke.

2) Som nyt 3die Stykke indsættes:
„Ved Salg af Parceller til Oprettelse af Husmandsbrug efter Reglerne i Lov Nr. 323 af 22. Juni 1917 kan Købesummen forblive indestaaende i Parcellen paa 1ste Prioritet og delvis træde i Stedet for det Køberens i Henhold til nævnte Lov tilkommende Statslaan.“

De stillede Ændringsforslag sættes først til Forhandling.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Som ærede Medlemmer vil erindre, blev der ved anden Behandling foretaget en Ændring i Lovforslaget, hvorved det blev fastslaaet, at de Midler, der indkom ved Afhændelse af Domænegårdene, skulde henlægges til Jordfonden. Jeg udtalte den Gang, at jeg intet skulde indvende derimod, selv om der vel kan diskuteres om, hvorvidt disse Penge hører hjemme i Jordfonden. Jeg anser det nemlig for i og for sig at være af ringe Betydning, hvor Pengene gaar hen, for det vil ikke blive Pengene, der i sidste Instans afgør det Spørgsmaal, som har været fremme til Diskussion ved Behandlingen af dette og nærbeslægtede Lovforslag. Men i Overensstemmelse med Bemærkninger, jeg fremsatte ved anden Behandling, har jeg tilladt mig her til tredie Behandling at stille et Ændringsforslag gaaende ud paa, at den Del af Købesummen for de Parceller, som maatte blive afhændet til Oprettelse af Husmandsbrug efter Reglerne i Loven af 22. Juni 1917, kan, naturligvis om det er fornødent, blive staaende som et Laan, der delvis træder i Stedet for det Statslaan, der i øvrigt ydes efter den nævnte Lov. Naar jeg fremsætter dette Ændringsforslag, er det af rene Hensigtsmæssighedshensyn. Der røres ikke her ved Princippet, saaledes som det blev fastlagt ved Tingets Afgørelse ved anden Behandling af Lovforslaget, men som ærede Medlemmer vil vide, er Forholdet rent finansielt dette, at medens Jordfonden i Øjeblikket har rigeligt med Midler — hvis jeg ikke tager fejl, har den ca. 33 Mill. Kr. i Behold, medens der kun anvendes en 5—6 Mill. Kr. aarlig —, er Tilstanden med Hensyn til den anden Bevilling til Oprettelse af Statshusmandsbrug den, at de 12 Mill. Kr. i Øjeblikket ikke strækker til. Derfor har jeg tilladt mig at foreslaa, at den forholdsvis rige Jordfond, skønt den faar Ejendomsretten til disse Midler, skal lade dem blive staaende, hvis det er paakrævet. Jeg skal minde om, at i Aaret 1920—21 var Jordfonden i Pengetrang, og da maatte Statskassen forstrække den med Midler; der blev stillet ca. 4½ Mill. Kr. til Raadighed i dette første Aar, men senere har det vist sig, at dette ikke længere er fornødent. Jeg mener, at noget lignende bør nu være gældende. Nu er det Jordfonden, der har rigeligt med Midler, medens Statskassens Bevilling paa 12 Millioner ikke er tilstrækkelig i Øjeblikket. Jeg vil derfor anse det for ønskeligt, at vi foretager denne lille praktiske Tilføjelse til den Ændring, der blev vedtaget ved anden Behandling. Med